

## Mariebarnet

I udkanten af en stor skov boede der engang en brændehugger med sin kone og deres eneste barn, en lille pige på tre år. De var så fattige, at de ikke havde det daglige brød, og de vidste slet ikke, hvordan de skulle få noget at spise. En morgen gik brændehuggeren dybt bedrøvet ind i skoven til sit arbejde. Bedst som han stod og huggede brænde, så han på en gang en dejlig kvinde med en strålende glorie om hovedet stå for sig. "Jeg er jomfru Marie," sagde hun til ham, "det lille Jesusbarns moder. Du er fattig og lider nød. Bring mig dit barn, så vil jeg tage det med mig og være en moder for det." Brændehuggeren hentede sin lille pige og gav hende til jomfru Marie, der tog hende med sig op i himlen. Der havde hun det dejligt, spiste kager og drak sød mælk, havde gyldne klæder på og legede med englenerne. Da hun var 14 år gammel, sagde jomfru Marie en dag til hende: "Jeg skal på en lang rejse, min lille pige. Her har du nøglerne til himlens tretten døre. De tolv må du gerne lukke op og se på al herligheden derinde, men den trettende, som denne lille nøgle passer til, må du aldrig åbne. Husk på det. Du vil blive meget ulykkelig, hvis du er ulydig." Pigen lovede at gøre, hvad jomfru Marie havde sagt. Hver dag lukkede hun en af dørene op, lige til hun havde åbnet alle de tolv. Inde bag hver dør sad en apostel omgivet af glans og pragt. Hun syntes det var dejligt at se, og alle englenerne, der fulgte med hende, glædede sig også ved det strålende syn. Hun manglede nu bare den trettende dør, og havde stor lyst til at vide, hvad der var gemt bag den. Hun sagde derfor til englenerne: "Det kunne aldrig falde mig ind at lukke døren helt op og gå ind, men jeg lukker den lige op på klem, så vi kan kigge derind." - "Nej, det må du ikke," sagde englenerne, "det er synd. Jomfru Marie har forbudt det, det kunne let føre dig i ulykke." Hun tav så stille, men nysgerrigheden lod hende ikke have fred. Og en dag, da ingen af englenerne var hjemme, tænkte hun: "Nu kigger jeg derind. Jeg er jo alene hjemme, så ingen kan vide, at jeg gør det." Hun tog den lille nøgle, stak den i låsen og drejede om. Straks sprang døren op, og hun så den treenige Gud i al hans herlighed. Hun stod et øjeblik forbavset uden at røre sig, så holdt hun den ene finger hen i den gyldne glans, og den blev straks helt forgyldt. Hun blev på en gang forfærdelig angst, smækkede døren i og løb sin vej. Angsten ville

slet ikke gå over, og hjertet hamrede i hendes bryst. Guldet ville heller ikke gå af fingeren, hvor meget hun så vaskede sig.

Kort tid efter kom jomfru Marie hjem fra sin rejse. Hun kaldte på pigen og bad om nøglerne. Da hun fik dem, så hun barnet ind i øjnene og sagde: "Har du nu ikke åbnet den trettende dør?" - "Nej," svarede hun. Jomfru Marie lagde hånden på hendes hjerte og følte, hvor det bankede; hun mærkede deraf, at pigen ikke havde holdt sit løfte. "Er det sikkert, at du ikke har gjort det?" spurgte hun igen. "Ja," svarede pigen. Da så hun den gyldne finger og spurgte for tredje gang: "Har du ikke åbnet døren?" - "Nej," svarede pigen. Men jomfru Marie sagde: "Du har været ulydig og har ovenikøbet løjet. Du er ikke værdig til at være i himlen."

Pigen faldt nu i en dyb søvn, og da hun vågnede, lå hun nede på jorden i et tæt krat. Hun ville råbe om hjælp, men kunne ikke få en lyd frem. Da sprang hun op og ville løbe sin vej, men allevegne voksede der tjørnehække, og hun kunne ikke bane sig vej gennem de skarpe torne. Hun fandt så et gammelt, hult egetræ, som hun måtte bo i. Om natten lå hun derinde og sov, og når det stormede og regnede, krøb hun derind og søgte ly. Det var rigtignok et andet liv end at lege med englenerne i himlen, og hvergang hun tænkte på, hvor godt hun havde haft det, kom hun til at græde. Hun havde ikke andet at leve af end rødder og bær, som hun plukkede, hvor hun kunne komme til. Da efteråret kom, samlede hun de nedfaldne nødder og blade, og bar dem ind i træet. Nødderne levede hun af om vinteren, og når det sneede og var koldt, krøb hun som et stakkels lille dyr ind under bladene for ikke at fryse. Det varede ikke længe, før hendes klæder gik itu, og tilsidst faldt de helt af hende i stumper og stykker. Da det igen blev varmt, og solen skinnede, satte hun sig foran træet, og hendes lange hår faldt ned over hende som en kappe. Og det ene år gik efter det andet, og hun følte sig som det ulykkeligste menneske på hele jorden.

En gang, da træerne stod friske og grønne, drog landets konge på jagt i skoven. Han forfulgte et rådyr, som flygtede ind i krattet, og steg derfor af hesten og banede sig med sit sværd vej gennem buskene. Da han endelig var trængt igennem dem, så han, at der under

et træ sad en dejlig pige, helt indhyllet i sit lange, gyldne hår. Han standsede forbavset og spurgte: "Hvem er du, og hvorfor sidder du her?" Hun svarede ikke, for hun kunne ikke mere tale. Konge spurgte igen: "Vil du følge med mig til mit slot?" Hun nikkede, kongen løftede hende op på sin arm, satte hende på sin hest og red hjem med hende. Da de kom til slottet, gav han hende skønne klæder på og rige smykker. Og selv om hun ikke kunne tale, var hun dog så smuk og mild, at han kom til at holde af hende og giftede sig med hende.

Efter omtrent et års forløb fødte dronningen en søn. Om natten, da hun var alene, viste jomfru Marie sig for hende og sagde: "Hvis du vil sige sandheden og tilstå, at du har været ulydig, vil jeg give dig din stemme igen, men hvis du endnu er så forstokket at du nægter din synd, tager jeg dit nyfødte barn med." Dronningen fik sin stemme tilbage for at svare, men hun sagde hårdnakket: "Jeg har ikke åbnet døren." Da tog jomfru Marie det nyfødte barn på armen og forsvandt. Den næste morgen var barnet intetsteds at finde, og folk begyndte at hviske om, at dronningen var en menneskeæderske, der havde ædt sit eget barn. Hun hørte det, men kunne ikke forsvare sig, og kongen ville heller ikke tro det, fordi han holdt så meget af hende.

Et år efter fødte dronningen igen en søn. Om natten kom jomfru Marie til hende og sagde: "Hvis du vil tilstå, at du har været ulydig, vil jeg give dig dit første barn tilbage og løse din tunge. Men vil du ikke, tager jeg igen dit nyfødte barn med mig." Dronningen sagde igen: "Nej, jeg har ikke gjort det." Jomfru Marie tog da barnet med sig til himlen. Da nu også dette barn var forsvundet, begyndte folk at tale højt om, at dronningen havde ædt det, og ministrene forlangte, at hun skulle stilles for en domstol. Men kongen, der elskede hende og ikke ville tro det, forbød dem under dødsstraf at tale derom.

Året efter fødte dronningen en dejlig lille pige, og jomfru Marie kom for tredje gang og sagde til hende: "Kom med mig." Hun tog hende i hånden og førte hende op i himlen og viste hende hendes to ældste børn, der smilede til hende og legede med jordkuglen. Dronningen glædede sig ved at se dem, og jomfru Marie spurgte: "Er dit hjerte nu ikke blødgjort? Hvis du tilstår, at du har åbnet den dør, jeg har forbudt dig at røre, vil jeg give dig dine sønner igen." Men dronningen svarede for tredje gang: "Nej, jeg har ikke gjort det." Da lod jomfru Marie hende atter synke ned på jorden og beholdt også det tredje barn.

Da det dagen efter rygtedes, at barnet var forsvundet, råbte hele folket: "Dronningen er en menneskeæderske, hun skal dømmes," og kongen kunne ikke mere sige nej. Hun blev stillet for en domstol, og da hun ikke kunne forsvare sig, blev hun dømt til at dø på bålet. Træet blev stablet sammen ude i gården, og hun blev bundet fast til en pæl. Da flammerne begyndte at slå op om hende, smeltede den isskorpe, som stoltheden havde lagt om hendes hjerte, og hun tænke angerfuldt: "Kunne jeg dog blot før min død tilstå, at jeg har åbnet døren." I samme øjeblik fik hun sin stemme tilbage og råbte højt: "Ja, jomfru Marie, jeg har gjort det." Straks begyndte det at regne, så ilden slukkedes, der bredte sig et strålende lys over himlen, og jomfru Marie kom svævende med drengene ved siden og den lille pige på armen. "Den der angrer sin synd får tilgivelse," sagde hun mildt til dronningen og gav hende de tre børn. Og dronningen kunne atter tale, og jomfru Marie skænkede hende et langt og lykkeligt liv.

\* \* \*